

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

III. Ingens hoc profectus nostri desiderium, præstantiſimum quoddam ad gratiam diuinam recipendam medium, & primaria dispositio est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*Nec res ipsa,
nec superioritas,
sed tunc
tibi difficultas
est.*

*Epistol. p. 1.
Epist. 2.*

Ephes. 4. 18.

ardua tibi apparebunt. Hæc videlicet causa est, cur aliquando ita ponderosi & graues, aliquando è contra ita agiles & expediti in via Domini sumus: neque enim aut rebus ipsis, aut superioribus, sed nobis ipsis, paræque nostræ virtuti & mortificationi ea res ascribenda. Non secus ac, vt bene ait R. P. Magister Auila, aliquis qui sanus & firmo vegetoque corpore est, sine vlla difficultate ingens aliquod pondus subleuat, æger autem, vel puer dicit, hui quam hoc graue & ponderosum est! Hæc scilicet difficultatis, quam experimur, causa est; qui res quidem ipsæ in se sunt eadem, quæ nobis aliquando visæ sunt etiam leues & faciles, iisque delectari sumus: culpa vero omnis in nobis est, quia cum deberemus esse viri, & multum in perfectionis via, & in *virum perfectum* (vt loquitur Apostolus) excreuisse, in virtute vix dum pueri sumus, & in hoc profectus desiderio, cum quo Religionem ingressi sumus, velut ægri defectis viribus elanguimus.

CAPVT III.

Ingens hoc profectus nostri desiderium, præstantissimum quoddam ad gratiam diuinam recipiendam medium, & primaria dispositio est.

*Serm. 3. super
Psal. 118.*

Permagni quoque nostra refert, hocce in spiritu proficiendi desiderium esuriem & sitim nos habere; illud namque vnum de præcipuis mediis, & è melioribus est dispositionibus, quas quidem à parte nostra, vt quam desideramus, virtutem & perfectionem nanciscamur, adferre possumus. Ita quippe S. Ambrosius id asserit, quando, inquit, incredibile quis sui profectus tenetur desiderio, nec non in virtute & perfectione

proficere semper & crescere gestit, tantopere id Deo placet, vt bonis, charismatibus & gratiis suis hunc assidue locupletet. Atque huc etiam illa beatissima Virginis, quæ in Cantico suo protulit, verba, *Esurientes impleuit bonis*, trahit. Id ipsum antea & Propheta significarat, dum ait, *Quia satiauit animam inanem*, id est sitibundam, & *animam esurientem satiauit bonis*. Illos, inquam, qui tantum virtutis ac perfectionis desiderium habent, ipsam vt esurire & sitire videantur, Dominus multis replet & ditat donis spiritualibus; quia summpere illi ardens & bonum cordis nostri desiderium placet. Sic Danieli apparet Angelus Gabriel, ideo eius asseruit orationes à principio exauditas esse, quia *vir desideriorum erat*. Dauidi etiam Regi regnum ideo Deus pro posteris eius confirmauit, quod desiderium ac voluntatem haberet templum ac domum Domino ædificandi, ac licet ab ipso construi eam nollet, sed filio eius Salomoni illius constructionem referuaret; hoc tamen desiderium ac voluntas summpere illi placuit, & ab eo non minus meruit compensari, quam si re & opere ipso præstitisset. Zachæus quoque, vt in Euangelio refertur, desiderauit tantum videre Iesum, & ecce, prius ille à Domino videri meruit, qui & vltro illi se in conuiuiam obtulit, eiusque domum ingredi dignatus est.

Magis hoc ipsum exaggerat Salomon, de sapientia, quæ implemet Deus est, loquens, dum ait, *Facile videtur ab his, qui diligunt eum, & inuenitur ab his, qui quarunt illam*. Nolle vultis quam facile? *Praoccupat*, inquit, *eos qui se ex animo & serio concupiscunt, vt illis se prior ostendat*, iam ipsa ante apud te erat, quam tu eam desiderare inciperes. *Qui de luce vigilauerit ad illam, non multum laborabit vt eam reperiatur*, huc illucque discurrendo: nam statim ac domus suæ ianuam aperue-

Luc. 1. 35.

Psal. 108. 3.

Dan. 9. 23.

*2. Reg. 7. 12.
& 13. & 16.*

Luc. 19. 5.

Sap. 6. 13.

aperuerit, *assidentem illam foribus suis inueniet*, expectantem vt illi aperiat. Itaque diuina hæc sapientia, qui ipsemet Deus est, primum aperiens se offeret. O infinitam Dei nostri bonitatem & misericordiam! Satis illi nõ est nos queritare, & hinc inde inuestigare, & ad ianuam nostram semel aut bis pulsare, vt illi aperiamus. *Ecce*, in Apocalypsi, *sto ad ostium, & pulso*: Et in Canticis, *Aperi mihi soror mea*. Hoc inquam Deo satis non est, sed quasi clamando defatigatus, expectabundus ad fores nostras assidet, indicans se iam dudum ingressurum fuisse, nisi ianuam occlusam inuenisset, nihilominus adhuc inde non abscedere, sed considerere, vt statim ac aperuerit, in ipsum incidat. *Assidentem enim illam foribus suis inueniet*. Quamuis autem Deo cordis tui ostium aperire, bonisque eius inspirationibus respondere distuleris, non idcirco tamen is inde abiit, quia mauult ingredi, quam re infecta recedere; & ad ostium residendo commoratur, expectans vt illi aperias. *Expectat*, inquam, *Dominus, vt misereatur vestri*. Neque enim vllus meus tam amici sui familiaris ædes subite desiderat, quam animam vestram Deus; longeque ipse audius se nobis comunicare cupit, inq; nos beneficia aliqua conferre, quam ipsi ad eadem recipienda parati & prompti esse possemus: expectat tantum & præstolatur, vt illum ipsi ante desideremus, & hoc ipsum pacto esuriamus & sitiamus. Clamat enim, *Si quis sitit, veniat ad me, & bibat*: nam *ego sitiens dabo de fonte aqua vita gratis*. Vult itaque Dominus, vt magno erga virtutem & perfectionem desiderio feramur, vt, cum aliquid horum ipse nobis dederit, illud nos velut pretiosum quid, magnificere & conseruare nouerimus: quod enim parum desideratur, id, postquam iam concessum & datum est, parui etiam fieri ac vilipendi solet. Atque idcirco, vna de præcipuis causis, ob quas in virtutum studio tam parum promouemur, & in via perfectionis semper in poste-

rioribus hæremus, est, quod eam ardentius nec esuriamus, nec sitiamus. Tam frigide & languide quippe eam desideramus, vt quæ habemus desideria, magis mortua & frigida, quam viua & ardentia esse videantur.

Sunt quidam, vt ait Sanctus Bonauentura, qui bona quidem concipiunt proposita, & multa sancta desideria; sed nunquam seiplos vincunt, aut aliquam sibi vim inferunt, ad eadem opere ipso exequenda, iuxta illud Apostoli, *Velle adiacet mihi, perficere autem bonum non inuenio*. Hæc sæpenumero vera proposita aut desideria non sunt, sed nonnisi quædam velleitates, quæ quidem vellent, non tamen volunt. Vti piger, qui *vult*, & *non vult*: neque enim manum operi vult admouere, de quo alio loco ait Sapiens, *Desideria occidunt pigrum: noluerunt enim quidquam manus eius operari: tota die concupiscit & desiderat*, hinc, teste Sancto Hieronymo, *in desideriis est omnis otiosus*. Vnde Magister Ioannes Auila non incongrue huiusmodi homines comparat iis, qui inter somnium magna quædam & multa se agere putant, at vbi expergefacti sunt, eorum nihil, sed plane aliter agunt. Secundum illud Prophetæ, *Isa. 29. 8. Sicut somniat esuriens, & comedit; cum autem fuerit expergefactus, vacua est anima eius*: ita hi, quamdiu orationem peragunt, multa & magna pati, ab omnibus etiam contemni & vilipendi velle videntur: at, postquam inde digressis aliqua horum offertur occasio, longe secus agunt quam conceperant. Somniant scilicet, nec eorum vera fuerant desideria. Alii vero pietatis in tabella militibus eos similes esse dicunt, semper quidem stricto mucrone hostem ferire paratis, nunquam tamen ictum vllum vibrantibus. quibus illud Psalmographi applicare liceat, *Verumtamen in imagine pertransit homo*. Atque ita nonnullis vita omnis præterit in ictu semper intentando, & nunquam dando. *Isaias demum eos assimilat*

Process. 4.
Relig. 6. 3.

Rom. 7. 8.

Prou. 13. 4.

Prou. 21. 22.

Epist. 4. ad
Rustic. Monach.

Isa. 29. 8.

Psalm. 38. 7.

Apoc. 3. 20.
Cant. 5. 6.

Isa. 30. 18.

Ioan. 7. 37.
Apoc. 21. 6.

Isa. 37. 3.
4. Reg. 19.

mulieri parturienti, & præ dolore claudens, nunquam tamen fœtum ullum in lucem edere absolventi: *Venerant Filii vsque ad partum, & virtus non est parienti.* Sic hi semper quidem bonum aliquod parere videntur, ac nunquam id pariunt, aut parere desinunt. Sanctus Hieronymus in illa Domini apud Matthæum verba; *Va autem pregnantibus & nutrientibus in illis diebus,* sic scribit, *Va illis animabus, quæ non perduxerunt sua genimina,* id est bona desideria, in virum perfectum; sed ea mox ut concepta sunt, in conceptu & vtero suffocantur: nam nunquam in operis lucem ea proferre, aliud non est, quam velut in vtero offocare & enecare. Va inquam iis, quorum tota vita in desideriis meris consumitur, & quos ingruens inexpectato mors omni prorsus opere destitutos reperit. Postea quippe non solum concepta olim & habita desideria illis non proderunt, verum etiam castigationem promerentur, quod bonas a Patre luminum datas inspirationes, executioni non mandarint, atque adeo tunc illæ, velut proprii filii in parentes, aduersus eos insurgent, à quibus vice versa propugnati fuissent, si eos in lucem enixi essent.

2. Reg. 18. 9.

Quemadmodum Absalomi fulua & super aurum rutilans cæsaries laquei vice postea fuit; ita multi tempore mortis à bonis & auratis suis desideriis suspensi interibunt. Vidisse se Sanctus Ioannes in Apocalypsi sua scribit mulierem parturientem, illique adstantem vastum quendam draconem, ad fœtum iam recentes editum in lucem, deuorandum: sic quoties anima bonum aliquod sanctumue propositum concipit, omnibus viribus suis dæmon ipsum tollere aut interturbare conatur: vnde nostrum est, ex aduerso omnibus nervis & qua possumus contendere, ut desideria nostra sint huiusmodi & tantæ efficacæ, ut eadem opere ipso post exequamur. Hoc & Isaiam verbis illis tam pregnantibus quam

Apoc. 11. 2.

brevibus, *Si queritis, querite,* velle Sanctus Bernardus ait, quasi dixerit Prophetæ: Nolite defatigari, quia desideria & proposita vestra debent esse efficacæ, & ad extremum vsque perseverando durare; & talia esse, quæ vos maxime sollicitos & anxios reddant, ad Deo magis magisque indies placendum. Iuxta illa Michæ verba, *Indicabo tibi, o homo, quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te, utique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo.* Feruida & ardentia scilicet hæc desideria à nobis Dominus exigit, ut ob eadem nos ipse beneficiis cumulet, & omnigenis bonis repleat. Beati ergo illi, qui virtutem & perfectionem tam ardentem esuriunt & sitiunt, quia ipsi haud dubie saturabuntur, & desideriis ipsorum Deus satisfaciet. Sic Sancta Gertrudi dixisse legitur Dominus, Ego unicuique fidelium auream dedi fistulam, per quam è desiccato corde meo quidquid desiderat exsugatur & in se attrahat hancque ipse fistulam dixit esse bonam cuiusque voluntatem & desiderium.

Serm. 2. de altis. & bes. sit. cord. Isa. 21. 11.

Mich. 6. 1.

Bona voluntat quidam à Deo obtinet.

CAPVT IV.

Quo quis magis & studiosius rebus spiritualibus se applicat, eo maiori erga eandem desiderio & voluntate ferretur.

Qui edunt me, adhuc esurient; & qui bibunt me, adhuc sitiunt, ait Spiritus sanctus de diuina sapientia loquens. Illud siquidem, teste Sancto Gregorio Magno, inter bona ac delectationes corporales & spirituales discrimen est, quod illæ dum nondum habentur, ingentem sui appetitum ac desiderium prouocent; at, postquam illis iam potimur, ipsum quod adepti sumus, parui aut nihili faciamus. Verbi gratia, qui in sæculo ad alicuius colle-

Ecc. 24. 29. Hom. 16. in Euangel.